

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

La ciutat i el viatge (i 2)

La trama. París, ara? El banquer Monsieur Oscar recorre la ciutat amb una limusina, però a cada parada es converteix en un personatge.

La pel·lícula. Ho deia ahir, *Holy Motors* és desconcertant. Avui afegeixo que polièdrica. Juganera. Lliure qual nen. Que se'n fot de les nocions d'identitat fixes (i no assenyalo ningú) perquè el subjecte, l'actor, es defineix més pel que fa (o no fa) que pel què és. Monsieur Oscar (¿convé recordar que el nom real de Léos Carax és Oscar?) viatja per la ciutat amb derives urbanes, convertida tan aviat en perill immediat com en espai imaginari. I en el viatge, *Holy Motors* és una *road-movie* en busca de nous horitzons, introspectius, destructius, catàrtics, que atempten contra la identitat tot jugant a l'alteritat, és a dir, al munt de papers

que una persona avui dia ha d'interpretar per poder sobreviure en un món líquid i global. El Carax guionista i visionari dinamita homes, dones, cossos, fa violència, sexe i, finalment, es recrea en la mort. Amb tot, sobreviu, i acaba tornant a la casa familiar després d'un dia esgotador a la feina. Només que a la llar l'esperen la dona i un parell de ximpanzés. El film tan aviat ens podria remetre a *El planeta dels simis* com a *Els ulls sense rostre*, a *Les vampires*, a *La Bella i la Bèstia*, o *Els amants del Pont-Nou*.. Bàsicament cine-

ma francès. Dit això, toca abundar en les secretes malvestats d'un cineasta decidit a trastocar les relacions que el cinema d'ara manté amb allò que hem decidit anomenar *realitat*. Ho sé. Aquesta crònica que porto escrita sona a menjada de coco. Però el tal Carax té ganes de sabotejar una pel·lícula que no deixa res dat i beneït. Perquè, esclar, les preguntes finals sobrevolen l'aire d'aquest film inclassificable: ¿per què anem al cinema? ¿per trobar respostes o bé

Holy Motors

Director: Léos Carax.
Intèrprets: Denis Lavant,
Edith Scob, Kylie Minogue.
França-Alemanya,
2012. 115'. Rambla
Lleida. 25 novembre.

preguntes? ¿tòpics narratius o noves formes de sentir i de relacionar-se? Amb tot, recordar que el cinema pot ser un art. El setè.

La imatge. Ella i Ell entrant en els abandonats magatzems *Samaritaine*, tot trepitjant les restes d'uns maniquís desarticulats.

La frase. "¿Qui érem quan aleshores ens crèiem qui érem?", que canta l'hostessa al terrat. ¿Quantes identitats no s'amaguen dins una persona?

La recomanació. Ideal per a cinèfils amb superàvits d'identitat.